

Svarande: Ministère des affaires sociales et de la santé

Tolkningsfrågor

1. Utgör kravet i artikel 36 i direktiv 2005/36/EG ⁽¹⁾ på att tandläkaryrket ska utgöra ett särskilt yrke hinder mot att införa en kvalificerande universitetsutbildning på avancerad nivå som är gemensam för läkar- och tandläkarstudenter?
2. Ska direktivets bestämmelser om specialområden inom medicin förstås så, att de utgör hinder mot att discipliner som de som nämns i punkt 3 i förevarande beslut ⁽²⁾ ingår i en tandläkarutbildning?

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/36/EG av den 7 september 2005 om erkännande av yrkeskvalifikationer (EUT L 255, s. 22).

⁽²⁾ Det vill säga en teoretisk utbildning i munkirurgi som bland annat omfattar periapikal kirurgi och kirurgi avseende käkbenscystor oavsett om de beror på tandbildningen eller ej, samt utbildning i att företa förberedande protes- och implantatkirurgi, studium av godartade tumörer, sjukdomar som rör salivproduktion och utförandet av käkkirurgiska ingrepp. Utbildningen omfattar vidare en praktisk utbildning på minst tre terminer hos en tandläkare och tre terminer hos en käk- och ansiktskirurg.

Begäran om förhandsavgörande framställd av First-tier Tribunal (Tax Chamber) (Förenade kungariket) den 5 november 2012 — Dixons Retail Plc mot Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

(Mål C-494/12)

(2013/C 26/48)

Rättegångsspråk: engelska

Hänskjutande domstol

First-tier Tribunal (Tax Chamber)

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Dixons Retail Plc

Motpart: Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

Tolkningsfrågor

1. Ska artikel 14.1 i rådets direktiv av den 28 november 2006 (2006/112/EG ⁽¹⁾) tillämpas när den fysiska leveransen av varor åstadkoms genom bedrägeri på så sätt att den betalning som tillhandahålls av den till vilken leverans sker åstadkoms genom ett kredit- eller betalkort som vederbörande vet att han eller hon saknar behörighet att använda?
2. När en fysisk leverans åstadkoms genom bedräglig användning av kredit- eller betalkort, föreligger det då en "överföring av rätten att såsom ägare förfoga över materiella tillgångar" i den mening som avses i artikel 14.1?

3. Ska artikel 73 tillämpas när varuleverantören erhåller betalning enligt ett avtal med tredje man att sådan betalning ska ske avseende kortbetalningar utan hänsyn till att mottagaren varit medveten om att han eller hon saknade behörighet att använda kortet?
4. När betalning sker från tredje man, enligt ett avtal mellan denne och varuleverantören, till följd av att varumottagaren presenterat för leverantören ett kort som vederbörande saknar rätt att använda — har betalning då erhållits från tredje man "för dessa transaktioner" i den mening som avses i artikel 73?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 2006/112/EG av den 28 november 2006 om ett gemensamt system för mervärdesskatt (EUT L 347, s. 1).

Begäran om förhandsavgörande framställd av Tribunale Amministrativo Regionale per la Sicilia (Italien) den 7 november 2012 — Davide Gullotta, Farmacia di Gullotta Davide & C. Sas mot Ministero della Salute och Azienda Sanitaria Provinciale di Catania

(Mål C-497/12)

(2013/C 26/49)

Rättegångsspråk: italienska

Hänskjutande domstol

Tribunale Amministrativo Regionale per la Sicilia

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Davide Gullotta, Farmacia di Gullotta Davide & C. Sas

Motparter: Ministero della Salute och Azienda Sanitaria Provinciale di Catania

Tolkningsfrågor

1. Utgör principerna om etableringsfrihet, icke-diskriminering och konkurrensskydd enligt artikel 49 och följande artiklar i FEUF hinder för nationella bestämmelser enligt vilka en farmaceut, som är behörig och medlem i farmaceutsamfundet men inte innehar ett försäljningsställe som omfattas av fördelningsplanen, inte ges rätt att bedriva detaljhandel, inom ramen för det parafarmaceutiska försäljningsställe som den driver, även med den typen av receptbelagda läkemedel som kräver ett så kallat vitt recept ("ricetta bianca") vilka läkemedel inte bekostas av den nationella hälso- och sjukvårdsmyndigheten och fullt ut bekostas av den enskilde, och vilka bestämmelser innebär ett förbud även på det området mot försäljning av vissa kategorier av läkemedel och en begränsning av antalet försäljningsställen som får etableras i Italien

2. Ska artikel 15 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna tolkas så, att den etableringsfrihet som föreskrivs däri är tillämplig utan begränsning även på farmaceutkåren, och att yrkets allmännyttiga aspekt inte motiverar att olika bestämmelser tillämpas på dem som driver apotek respektive parafarmaceutiska försäljningsställen när det gäller försäljningen av de läkemedel som avses i den första frågan?
3. Ska artiklarna 102 och 106.1 FEUF tolkas så, att förbudet mot dominerande ställning fullt ut ska tillämpas på farmaceutkåren, i den mån en farmaceut som driver ett traditionellt apotek, och vars läkemedelsförsäljning stöds av ett avtal med de nationella hälso- och sjukvårdsmyndigheterna, erhåller fördelar av förbudet för dem som driver parafarmaceutiska försäljningsställen att sälja läkemedel i kategori C, utan att detta motiveras av giltiga skäl på grundval av farmaceutyrkets uppenbara särdrag, vilka är knutna till det allmänna intresset av att skydda folkhälsan?

Begäran om förhandsavgörande framställd av Tribunale di Tivoli (Italien) den 7 november 2012 — Antonella Pedone mot Maria Adele Corrao

(Mål C-498/12)

(2013/C 26/50)

Rättegångsspråk: italienska

Hänskjutande domstol

Tribunale di Tivoli

Parter i målet vid den nationella domstolen

Kärande: Antonella Pedone

Svarande: Maria Adele Corrao

Tolkningsfrågor

1. Är artikel 130 i presidentdekret nr 115 av den 30 maj 2002 om rättshjälp — i den del det föreskrivs att arvoden till advokater, domarbiträden och sakkunniga som utsetts av parterna ska sättas ned till hälften när rättshjälp utgår — förenlig med artikel 47 tredje stycket i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, i vilken det föreskrivs att rättshjälp ska ges till personer som inte har tillräckliga medel om denna hjälp är nödvändig för att ge dem en effektiv möjlighet att få sin sak prövad i domstol?
2. Är artikel 130 i presidentdekret nr 115 av den 30 maj 2002 om rättshjälp — i den del det föreskrivs att arvoden till advokater, domarbiträden och sakkunniga som utsetts av parterna ska sättas ned till hälften när rättshjälp utgår — förenlig med artikel 6 i Europeiska konventionen om skydd

för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, såsom denna genomförs i unionsrätten enligt artikel 52.3 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna och artikel 6 [FEU]?

Begäran om förhandsavgörande framställd av Tribunale di Tivoli (Italien) den 7 november 2012 — Elisabetta Gentile mot Ufficio Finanziario della Direzione Ufficio Territoriale di Tivoli m.fl.

(Mål C-499/12)

(2013/C 26/51)

Rättegångsspråk: italienska

Hänskjutande domstol

Tribunale di Tivoli

Parter i målet vid den nationella domstolen

Kärande: Elisabetta Gentile

Svarande: Ufficio Finanziario della Direzione — Ufficio Territoriale di Tivoli, Fabrizio Penna, Gianfranco Di Nicola

Tolkningsfråga

Är artikel 130 i presidentdekret nr 115 av den 30 maj 2002 om rättshjälp — i den del det föreskrivs att arvoden till advokater, domarbiträden och sakkunniga som utsetts av parterna ska sättas ned till hälften när rättshjälp utgår — förenlig med artikel 47 tredje stycket i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, i vilken det föreskrivs att rättshjälp ska ges till personer som inte har tillräckliga medel om denna hjälp är nödvändig för att ge dem en effektiv möjlighet att få sin sak prövad i domstol?

Talan väckt den 6 november 2012 — Europeiska kommissionen mot Republiken Polen

(Mål C-500/12)

(2013/C 26/52)

Rättegångsspråk: polska

Parter

Sökande: Europeiska kommissionen (ombud: J. Hottiaux och H. Støvlbæk)

Svarande: Republiken Polen